

หน้าาก

บทที่ 7

สีหน้าจบบรอยยิ้มของคนที่กำลังง่วนอยู่กับการป้อนตัวอักษรผ่านแป้นพิมพ์เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ทำให้ประกายตาของสตรีที่เดินมาหาเครียดขึ้น ครั้นเข้ามาใกล้จนเห็นชื่อของคนที่ยายหนุ่มกำลังสื่อสารด้วย เธอก็ทำหน้าบึ้ง

“ ทัดทยา อีกแล้วหรือ ”

ชายหนุ่มเอียงหน้ามายิ้มให้ สีหน้าเริ่มเรงบาดใจเธอจนเจ็บหนีบๆ

“ ถึงขนาดไม่ยอมทานข้าวทานปลาเลยนะ ” เธอต่อว่า

“ ไม่มีอะไรน่า แค่นรู้จักเท่านั้น ” พุดพลางเขาก็ป้อนตัวอักษรตอบโต้ถ้อยคำที่ปรากฏบนจอ คนที่ยืนมองประศดประชันว่า

“ สาวสวยท่าทางจะร่ำรวยอีกด้วยใช่ไหม ”

“ พี่ประธานมาเลยละ ” ชายหนุ่มหัวเราะ รอยยิ้มที่แค้นและประกายตารื่นเรงทำให้สีหน้าดูแจ่มใสคล้ายเด็ก หญิงสาวเมินหน้าหนีตวัดเสียงขุ่นข้อง

“ แล้วรู้ได้ไงว่าเจ้าหล่อนยังเป็นโสด ”

“ รู้ซิ ก็คือนั้นเขากลับบ้านคนเดียว ในงานก็ไม่เห็นจะมีท่าทางเป็นแฟนกับใครเลยสักคน ”

“ ช่างสังเกตชะจริง ๆ นะ ”

“ อย่าหึงนา..... ”

หญิงสาวถอยห่างออกไปด้วยท่าทีที่พยายามข่มใจไว้แล้วอย่างเต็มที่ แต่แล้วก็หันกลับมาอีก เสียงถามขุ่นข้อง

“ จะไปด้วยกันหรือว่าไม่ไป ”

ชายหนุ่มหันมามอง ความขุ่นเคืองที่จับรู้สึกได้ทำให้รอยยิ้มครั้นเครงเมื่อครู่จางลง “ ครับผม รอประเดี๋ยวนะครับ ”

เขาใช้เวลาอยู่หน้าจออีกชั่วครู่เพื่อที่จะอำลาคนที่กำลังสื่อสารด้วยและออกจากจอติดต่อ พอลุกเดินมาถึง อีกฝ่ายก็สะบัดหน้าสาวทำเดินหนี เกือบจะชนร่างสูงที่บสมบูรณ์ที่เปิดประตูห้องทำงานออกมาพอดี เธอยังตัวไว้ รีบยกมือไหว้

“ อู๋นาย ขอโทษค่ะ ”

“ งอนอะไรกัน ” ชายคนนั้นถามหลังจากวูบเดียวที่สังเกตเห็นสีหน้าของคนทั้งสอง “ แล้วทำไมยังไม่ไปทานกลางวันอีก ”

“ รอรหัทนะซิคะ ไม่ยอมออกไปทานข้าว เอาแต่จะจิบสาวทางอินเทอร์เน็ต ” หญิงสาวโพล่งออกมาด้วยความขุ่นเคือง

“ อ้าว...” สองชายต่างวัยอุทานเจือหัวเราะออกมาพร้อมกัน รหัทมองเจ้านาย สีหน้าดำหนิทำให้เขาหน้าเจื่อน

“ ผู้หญิงที่พบในงานคืนก่อนไงครับ ” เขาอธิบายเก๋ๆ

“ หมายเลขแปดที่นายให้ผมไปกวาดซื้อฉลากเด่นรำแล้วนายก็ออกจากงานไปคุยธุระอยู่อีกห้อง ”

“ ทัดทยาอะหรือ ” เสียงถามแปลกใจอย่างยิ่ง “ นี่นายติดต่อกับทัดทยาอยู่หรือ ”

“ คุยกันทางเน็ตมาหลายวันแล้วคะนาย ถึงขนาดกลางวันก็ไม่ยอมทานข้าว เอาแต่นั่งยิ้มกับจอคอมพิวเตอร์ ”

“ คุยกันแบบคนรู้จักธรรมดา ไม่มีอะไรหรอกครับ ” ชายหนุ่มแก้ตัว อับอายที่อารมณ์ของปองทองคุกรุ่นจนพองเรื่องไม่เป็นเรื่อง ออกมากับคนที่ไม่บังควรจะรับฟังเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ซรั่มก็จะใกล้ขีดสนิทสนมเอ็นดูปองทองขนาดไหน รหัทก็คิดว่าเรื่องส่วนตัวของเขาซึ่งเพิ่งเข้ามาทำงานด้วยไม่นาน สมควรจะถูกเก็บไว้

เจ้านายหัวเราะ ประกายตาวาววามเย็นมือมาตบไหล่เขา

“ นายแน่มากจริงๆ อย่างนี้ซิถึงจะอยู่ด้วยกันได้ ”

ชายหนุ่มรู้สึกโล่งใจที่เดินผ่านเจ้านายมาเสียได้ แต่ก็หมดอารมณ์จะพูดเล่นกับคนที่เดินมาด้วยกัน ปองทองคลายสีหน้าบึ้งตึงลงแล้ว รู้ดีว่าตัวเองทำผิดที่ระบายอารมณ์ขุ่นเคืองออกมาอย่างไม่เหมาะสม เธอจับแขนชายหนุ่มดึงมาที่โต๊ะวางในห้องอาหารอย่างเอาใจ ชำเลืองมองแล้วก็รู้สึกใจหายกับสีหน้าที่เคร่งขรึม

“ ไม่เป็นไรหรอกน่า นายชอบระออกจะตาย แล้วระก็เล่นตอนพักเที่ยง ไม่ได้เอาเวลางานมาใช้สักหน่อย ”

ชายหนุ่มสั่งอาหาร สีหน้ายังไม่ดีขึ้น

เมื่อเขาไม่พูดเธอก็ไม่พูด ปองทองลอมมองชายหนุ่มครั้งแล้วครั้งเล่า สีหน้าเคร่งขรึมทำให้เธอน้ำตาแทบจะหยาดหยด

เธอไม่ชอบที่เขาสนิทสนมกับหญิงอื่นไม่ว่าจะในรูปแบบใด แต่ครั้งนี้จะกริดกราดไว้วายต่อต้านเธอก็ไม่มีสิทธิ์ ปองทองรู้จักรหัทมานาน แม่เขาและแม่เธอเป็นเพื่อนตายที่ตายไปด้วยกันจริงๆ ในไฟที่ลามจากชุมชนแออัดมาหมู่บ้านที่ยังอยู่ในระยะผ่อนซื้อจากคนรู้จักที่ไม่มีการทำประกันไฟไหม้และทำให้เธอไร้ที่อยู่นับแต่นั้น แต่การที่มี

ชะตากรรมส่วนหนึ่งร่วมกันไม่ใช่สาเหตุเดียวที่ทำให้เธอแทบจะคลุ้มคลั่งเมื่อเห็นชายหนุ่มมีท่าทีให้ใคร เธอรักหวงแหนเขามากแล้วและมันมากขึ้นทุกทีโดยที่อีกฝ่ายไม่รู้ตัว เขาอาจจะแค้นเธอแต่ก็ในฐานะเพื่อนและญาติ เขาเองก็รู้ว่าเธอมีความรู้สึกต่อเขาอย่างไร แต่ไม่เคยมีท่าทีสนองตอบในรูปแบบอื่นนอกจากความเป็นเพื่อนที่ผูกพันกันเท่านั้น

ปองทองแปลกใจที่ซรั้มภักเรียกให้ตามรถมาพบในตอนบ่าย และเรื่องที่ทักถามก็เป็นเรื่องของหญิงสาวที่ชายหนุ่มติดต่อด้วยทางระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์

“ เล่าเรื่องตัดทอนให้ฟังหน่อยซิ ”

หนุ่มสาวมองหน้ากันอย่างงุนงง ปองทองถามว่า

“ ใครคือตัดทอนหรือคะ ”

ท่าทีของนายสนใจและเอาใจชายหนุ่มอย่างยิ่ง “ ก็สาวในเน็ตของนายรหัสไง ไหนเล่ามาซิว่าทำยังไงถึงมาติดต่อกันได้ ”

ขณะที่ปองทองมีสีหน้างุนงง รหัสก็เล่าเก้อๆ

“ ผมคุยกับเธอในงานคืนนั้น ให้เบอร์ไว้แล้วเธอก็โทรมาครับ เธอบอกว่าจะไม่โทรมาอีกและไม่ยอมให้เบอร์ติดต่อกลับ ผมก็เลยต่อรองขอคุยทางอินเทอร์เน็ต บอกว่าลองคุยสักพักแล้วต่อไปจะเลิกเมื่อไหร่ก็ได้ เธอก็เลยยอมครับ ”

ซรั้มภักหัวเราะชอบใจ “ นายรหัสนี่ร้ายกาจจริงๆ ลูกเล่นแพรวพราว มีการต่อรองให้มาคุยทางอินเทอร์เน็ตเสียด้วย นี่ถ้าเรายังเป็นหนุ่มจะขอยืมมุขนี้มาใช้บ้าง ” เขาหัวเราะอีก “ แต่ก็แปลกที่ตัดทอนยอมมาคุยด้วย... ก็รูปหล่ออย่างนี้นี่นะ ไม่มีอะไรยากเลยจริงไหม ”

“ เธอใจอ่อนเพราะเข้าใจว่าผมกวาดซื้อบัตรต้นรำของเธอนะครับ ” ชายหนุ่มกล่าวแก้ “ ความจริงผมซื้อตามที่เจ้านายสั่ง แต่ว่าเจ้านายออกจากงานไปเสียก่อน ”

“ เออ ใช่ นายเลยได้ต้นรำกับตัดทอนแล้วดีใจอย่างนั้นซิ ”

“ เปล่าครับ ผมให้คนอื่นขึ้นไปต้นรำแทน ”

“ อ้าว ” ซรั้มภักอุทาน

รหัสสีหน้าขริมเมื่อพูดว่า “ ผมต้นรำไม่เก่งครับ ”

“ อะไรวะ ปล่อยให้โอกาสงามๆ หลุดลอยไปได้ยังงี้ ”

ชายหนุ่มไม่ตอบ ภาพของชายสูงวัยที่เขาเป็นปฏิปักษ์ ตามมารบกววนให้ความชื่นชมองครุ่น เขาไม่มีวันจะผ่อนคลายเมื่ออยู่ใกล้ นายวาทีน วงศ์วีระะ ผู้ลายนวลเป็นผู้บริสุทธิ์หลังจากที่มารดาของเขาต้องเสียชีวิตเพราะไฟไหม้

“ แต่ก็ช่างเถอะ ถึงยังงี้ๆ ตัดทอนก็ยอมสนิทสนมถึงขนาดมาคุยด้วยทางอินเทอร์เน็ตแล้ว ” ชายสูงวัยหัวเราะอย่างพึงพอใจ หรือตามองคู่สนทนา สีหน้ายิ้มมีเสถียรบ่งบอกถึงความคิดอ่านที่ซับซ้อน “ รู้ไหมว่าฉันคิดอะไรขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง ฉันมีเรื่องสนุกๆ อยากให้นายลองทำดู รับรองว่านายจะต้องชอบ ”

“ อะไรครับ นาย ”

“ หาทางสนิทสนมกับตัดทอนให้มากกว่านี้ ”

“ เอ๊ะ ทำไมถึงต้องทำอย่างนั้นด้วยคะนาย ”

เสียงทักท้วงของปองทองทำให้ซรั้มภักขมวดคิ้ว

“ ฟังก่อนซิ ”

ปองทองจึงสงบเสียงลงด้วยท่าทีไม่เต็มใจ ซรั้มภักส่ายหน้าเสียงพูดอ่อนลงแต่ก็ยังไม่คลายอาการบังคับ “ ฉันไม่ได้ขอให้แฟนเธอไปรักกับตัดทอนนะ ตัดทอนมีผัวแล้ว ก็เจ้าจาริตคู่แข่งของฉันยังงี้ล่ะ ฉันแค่อยากให้รหัสใช้เสน่ห์ให้เป็นประโยชน์ ดูซิว่าตัดทอนจะคายความลับจากทางนั้นออกมาได้มากแค่ไหน ”

หนุ่มสาวต้องมองหน้ากันงงๆ ซรั้มภักหัวเราะกลบเกลื่อน

“ ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรหรอกน่า ผลประโยชน์นับร้อยๆ ล้านรออยู่ มีทางไหนทำได้ก็ต้องทำไว้ก่อนซิ นายจาริตมันเก่งนักแย่งเนื้อหวานๆ ไปกินอยู่เรื่อย ถ้าไม่ใช่วิชามารบ้างละก็ ทำยังไงถึงจะสู้กับมันได้ล่ะ ”

ปองทองตรงออกมาว่า “ อะไรกันคะ นี่หมายความว่าร้ายตัดทอนนี่เป็นคนเดียวกันหรือคะ โธ่เอ๊ย ทำไมโลกถึงได้แคบอย่างนี้ ”

รหัสมองเพื่อนหญิงอย่างแปลกใจ

“ คนเดียวกันกับใคร ”

เสียงตอบแค้นเคืองอย่างยิ่ง “ ก็พวกคนรวยที่ทำให้แม่เราถูกไฟครอกตายนะซิ ”

สีหน้าของชายหนุ่มถึงกับแปรเปลี่ยนไป.....

ตัดทอน จ้องมองจอคอมพิวเตอร์ด้วยความรู้สึกเจ็บแสบหาคนที่เคยเข้าระบบมาคุยด้วยเจียบหายไปเฉยๆ เธอได้แต่นั่งมองจอที่ไร้การเคลื่อนไหว มีชื่อของชายหนุ่มเรียงอยู่ในแถวสั้นๆ รวมกับรายชื่อเพื่อนๆ

เขาหายไปไหน...

ไม่กี่วันที่สื่อสารกันทางจอคอมพิวเตอร์ ทัดทยาไม่รู้ตัวว่าได้ขึ้นไปหล หลงเข้าไปสู่โลกของความคิดฝันที่สวยงามไปเสียแล้ว ช่วงเวลาที่มีการติดต่อกันข้างเป็นช่วงเวลางดงามที่เธอลืมความว่าเหวเจ็บปวดในชีวิตจริงเสียสนิท รู้สึกราวกับสาวแรกรุ่นที่เพิ่งพบพานชายหนุ่มที่ถูกใจบ่อยๆ ที่เธอหัวเราะคิกคักอยู่กับคนเดียวหน้าจอคอมพิวเตอร์ขณะที่สื่อสารกับชายหนุ่ม

ครั้นอีกฝ่ายเงิบหายเธอก็รู้สึกเงิบเหงา

เธอยังมีเบอร์โทรศัพท์ของชายหนุ่ม แต่สถานะของตนเองในความเป็นจริงทำให้ได้แต่นึกถึงตัวเลขเหล่านั้น หน้ากากที่ชายหนุ่มเขียนหมายเลขโทรศัพท์มอบให้ วางอยู่คู่กันกับของเธอในกล่องเล็กที่ถูกซุกซ่อนไว้จากสายตาของจาริต หน้ากากที่งามขลัง วางคู่กันราวเจ้าหญิงและเจ้าชายที่เป็นตำนานแห่งเทพนิยายรัก

หญิงสาววางหน้ากากทั้งคู่ลงเก็บอย่างทะนุถนอม ใส่กล่องแบนซุกไว้ที่ชั้นบนในตู้เสื้อผ้า เดินกลับมาดูหน้าจอคอมพิวเตอร์ ทุกอย่างยังเงิบ เธอถอนใจก่อนจะตัดการเชื่อมต่อกับระบบ

สระว่ายน้ำซึ่งเป็นสิทธิส่วนกลางที่ผู้อยู่อาศัยจะมาใช้ เงียบเหงาในช่วงเวลากลางวัน แต่ก็เป็นเวลาที่ดีที่ทัดทยาเลือกที่จะมาออกกำลังกายและกำจัดความเบื่อหน่ายไปด้วย หญิงสาวเกาะริมสระอยู่ชั่วครู่ก่อนจะว่ายน้ำกลับไปกลับมา น้ำเย็นๆทำให้จิตใจของเธอแจ่มชื่นสงบเย็นขึ้นเมื่อเธอเกาะขอบสระปล่อยตัวให้ลอยนิ่งพักผ่อนอยู่ ทัดทยาบอกตัวเองว่าดีเหมือนกัน หากว่ารหัสไม่ติดต่อกันอีก เธอจะได้กลับเข้าสู่ร่องรอยชีวิตเดิมเสียที

“ คงจะเบื่อแล้วกระมัง ” เธออดรู้สึกเศร้าลึกลงๆ ไม่ได้

ใครคนหนึ่งเฝ้ามองเธออยู่ ครั้นเห็นได้โอกาสก็แหวกว่ายเข้ามาหา ทัดทยาแปลกใจเมื่อได้ยินเสียงทักของชายหนุ่มซึ่งว่ายน้ำเข้ามาพยุงตัวยืนอยู่ห่างออกไปเล็กน้อย

“ สวัสดีครับ ”

แม้จะเป็นใบหน้าเคยคุ้น แต่ดวงตาคมและคิ้วหนาภายใต้ผมค่อนข้างยาวที่เปียกน้ำจนไม่มีทรงก็ทำให้เธอต้องไล่ความจำวนวาย เธอเพิ่งนึกออกเมื่อได้ยินเสียงทักทำความว่า

“ ผมเป็นคนที่คุณได้เดินร่ำกับคุณในงานคืนนั้นยังงี้ล่ะครับ ”

“ อ้อ ” หญิงสาวอุทาน “ คุณนั่นเอง ขอโทษค่ะที่จำไม่ได้ ”

ร่างสูงที่หนาแน่นพาตัวเองเข้ามาเกาะขอบสระ รอยยิ้มหยอกเย้า “ ผมคงจะดูแปลกไปเวลาที่ไม่ได้ใส่เสื้อผ้านะครับ ”

“ ทำไมคุณถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะคะ ” เธอถามอย่างแปลกใจ

“ ผมเพิ่งย้ายเข้ามา ” ชายหนุ่มทำตาระริกมองเธอ “ ผมนี่ช่างโชคดีที่สุดเลย ไม่นึกมาก่อนเลยว่าจะได้พบคุณที่ตักตักที่นี่ ”

“ คุณรู้จักชื่อฉันด้วย ”

“ โห่ ทำไมผมจะไม่รู้จักชื่อผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในงาน ที่ผมได้เดินร่ำด้วยเล่าครับ ” เสียงพูดเจือหัวเราะ

ทัดทยาอดกระดากไม่ได้ เป็นเรื่องแปลกที่จะพูดคุยกับชายแปลกหน้าในระยะใกล้ในสระน้ำที่แทบจะไม่มีใครอื่นเช่นนี้ ต่างคนต่างอยู่ในชุดว่ายน้ำกระชับตัวที่ไม่มีส่วนเกินให้เกะเกะการเคลื่อนไหว เขาเป็นคนหนุ่มที่มีรูปร่างหน้าตาดีมาก ยิ่งกว่านั้นยังทำประกายตาระริกใส่เธออยู่ตลอดเวลาอีกด้วย

“ คุณชมมากเกินไปแล้ว ”

“ เป็นความจริงที่ได้แต่เติมเต็มเลยครับ ”

“ ฉันพักที่นี่คะ กับ... คนที่กำลังจะแต่งงานด้วย ”

เธอรีบพูด นึกว่าจะได้เห็นสีหน้าแปลกใจและผิดหวัง น่าแปลกที่ชายหนุ่มเพียงแต่หัวเราะ

“ หรือครับ ช่างเป็นผู้ชายที่โชคดียิ่งๆ เขาไม่ได้ไปงานคืนนั้นใช่ไหมครับ ”

“ เปล่าค่ะ ” สีหน้ามองลงเมื่อพูดต่อไปว่า “ ตอนนั้นเขาอยู่ต่างประเทศ ” น้ำเสียงแจ่มใสเมื่อพูดต่อ “ แต่ว่าตอนนี้กลับมาแล้ว ”

“ คุณทัดทยาไม่ได้ทำงานหรือครับ ”

“ ตอนนี้ไม่ได้ทำอะไรเป็นงานประจำค่ะ ”

“ ดีจัง ผมทำงานตอนกลางคืน ส่วนกลางวันว่างตลอด ผมหวังว่าจะมีโอกาสรับใช้อะไรคุณที่ตักตักบ้าง ”

“ แฮม คุณพูดเพราะจนฉันทำตัวไม่ถูกแล้ว ”

ชายหนุ่มหัวเราะ “ ผมชื่อเมฆครับ ”

“ ค่ะ คุณเมฆ ยินดีที่รู้จัก ” เธอขยับเขินเกินกว่าจะยื่นคุยต่อ “ แต่ตอนนี้ฉันขอว่ายน้ำสักสองรอบแล้วจะขึ้นห้องละนะคะ แล้วคงจะได้พบกันอีก ”

“ ตามสบายครับ ผมก็หวังว่าจะได้พบคุณที่ตักตักเช่นกัน ”

ใบหน้าสวยงามหันไปในทิศทางอื่น ก่อนที่ร่างบางจะแหวกว่ายห่างออกไป เมฆมองตามช่วงตัวที่สมส่วน แขนขาเรียวยาวที่สลับเคลื่อนไหวห่างออกไปด้วยรอยยิ้มและดวงตาเปล่งประกายระยับ.....